

VERBORGEN TRALIES

Melissa Skaye

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2022

© 2022 LetterRijn

Auteur: Melissa Skaye

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Tipoprint BV, Lisse

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931924-8-5

Eerder verscheen van Melissa Skaye:

Uit de VT-thrillerreeks:

Virtuele tango (2013)

Verboden tranen (2014)

Verleden tijd (2016)

Verminkte toekomst (2017)

Verknipte tegenstander (2018)

Verzwegen trauma (2019)

In onschuld (2017)

Meedogenloos (Sharpe & Skaye 2018)

Uit de Jeremy Jago fantasyreeks:

Het geheim van de Passage (2013)

De kracht van Assingna (2014)

De strijd om Gemini (2015)

De erfenis van Lotus (2016)

Onwetendheid is de bron van alle kwaad.

Socrates - Grieks filosoof

*Voor Roger,
Minnaar en maatje
Houd de vlag in de top, schat*

Proloog

Ergens in oktober 1998 (geen idee welke dag het is)

Aan mijn Memory Laneschrift

Toen ik werd geboren bleek ik een enorme teleurstelling te zijn. Dat is me vaak genoeg ingewreven en op een dag geloofde ik dat het waar was.

Mijn geheugen gaat terug naar de tijd dat ik vijf jaar ben. Een lieve moeder, maar een vader die me als uitschot behandelde. Als iets smerigs wat onder je schoen zit. Pap kon mij niet tegen de stoeprand van zijn zool schrapen, al deed hij daar wel erg zijn best voor. Ik had een jongen moeten zijn om een schouderklop te krijgen. In plaats daarvan bond hij me op een stoel in de kelder en knevelde mijn mond. Daar had hij geen reden voor nodig, soms was het voldoende als ik niet binnen een seconde antwoord gaf.

Ik hield van mijn moeder. Liefde die heel ver gaat, die zo diep zit dat het zich niet in woorden laat uitdrukken, wel in daden en ik heb het ondenkbare voor haar gedaan. Pa was namelijk niet alleen tegenover mij een ongelooflijk sadistische lul.

Wat er vervolgens gebeurde, heeft mam me nooit vergeven. Nog steeds zie ik het bloed, zo veel bloed dat tegen de muren spat en langzaam naar beneden druipt, stukjes weefsel met zich meevoerend.

Niets kon uitwissen wat hij had gedaan. Mam geloofde me niet toen ik zei dat ik het pak slaag aankon, maar dat hij een brug te ver was gegaan zodra mijn lichaam rondingen kreeg. De tranen. De paniek. Alle verbijstering. Er was geen troost. Alleen haar boosheid en woedende woorden. Vooral het: *Had ik je maar nooit genomen*. Die woorden zorgden voor een wond die nooit zou helen.

Ik ben op mijn zestiende het huis uitgegaan en heb haar nooit meer gezien.

Feit is dat ik mijn vader de schuld geef van de situatie waarin ik naderhand ben beland. Ik zit geestelijk muurvast, word verstikt.

Nee.

Ik word tergend langzaam vermoord.

1

Donderdag 25 november 2021

Luca Borra – Hoorn

Luca zette zijn fles bier op de salontafel en leunde naar achteren. Hij dacht aan vragen die zo nu en dan werden gesteld als het over rampen ging. *Waar was jij toen de vliegtuigen zich in de Twin Towers boorden en: Wat deed jij toen de Bijlmerramp zich voltrok?* Vreemd genoeg moest hij stevig nadenken, maar op de vraag: *Wat deed jij op 15 november 2017 en waar was je?* kon hij direct antwoorden. Die dag zat in zijn geheugen gegrift, elke verdomde seconde.

Het was op een woensdag. Aisha's zoon Roan en dochter Amber zouden komen eten en hij had ze zijn lasagne beloofd. Hun vader Ron zou het stel komen brengen, Luca zou ze weer naar huis rijden. Ze woonden sinds een maand bij Ron in Zaandam. Zowel hij als Aisha waren verdrietig om hun besluit niet in Hoorn te blijven wonen, maar ze begrepen het wel. Ze waren destijds zestien en twaalf en ze wilden in Zaandam, waar ze altijd hadden gewoond, naar school en daar hadden ze ook nog hun vrienden en vriendinnen. Afsgesproken was dat ze elke woensdag kwamen eten en zo vaak kwamen logeren als kon; ze waren tenslotte altijd welkom en hadden de sleutel van Luca's en Aisha's woning aan de Klipper.

Zowel Luca als Aisha moest werken die woensdag. Aisha had een functie gekregen bij Parfumerie Mooi in winkelcentrum De Huesmolen, slechts een paar minuten bij de Klipper vandaan. Aisha vond Mooi echt een persoonlijke feel-goodwinkel en wilde niets liever dan daar werken. Ze vond het heerlijk om mensen te helpen en te adviseren met make-up en lekkere luchtjes. Voorheen verkocht ze zelfstandig cosmetica en aftershave voor een grote drogisterijketen, maar in een winkel staan vond ze veel aangenamer. Ze hadden dit gevierd met een etentje bij de Griek. Daar hadden ze herinneringen opgehaald over de dag dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet en dat ze toen een opmerking over zijn ogen had gemaakt, het ene bruin, het andere groen. Het was in 2011 bij het Nederlands Forensisch Insti-

tuut geweest en ze had hem een proefmonstertje van een of ander luchtje gegeven. Hij was op slag stapelverliefd geworden. Ze was bij het nfi om iemand te identificeren en ze had gezegd dat het om haar vermiste broer ging. Dat bleek iets anders te liggen, ze had namelijk geen broer. Het betrof de broer van haar vriendin Felice, die het niet had aangedurfd om het lichaam te identificeren. Aangezien Aisha hem als broer zag, noemde ze hem ook zo.

Ze hadden woensdagochtend 15 november samen ontbeten, hij had gezegd dat hij de boodschappen zou halen voor de lasagne, zij had hem een kus gegeven en gezegd hoeveel ze van hem hield. Gewoon lief, niets anders dan anders en er waren al helemaal geen voor-tekens van naderend onheil. Hij had haar op schoot getrokken en met zwoele stem gezegd dat hij nog wel een kwartiertje tijd had. Op haar vraag hoe hij dacht die vijftien minuten te besteden, had hij niet geantwoord, maar het haar laten voelen. Ja, hij hield ook ontzettend veel van haar. Hij ging daarna naar zijn werk, zij zou een halfuur later naar Mooi vertrekken en ze zouden elkaar rond een uur of halfzes weer zien.

Niet dus.

De kinderen waren al thuis toen hij met de boodschappen aankwam. Haastig zette hij de oven aan, begon met de lasagne en was blij dat Amber hem met het snijden van groenten wilde helpen. 'Des te eerder eten we,' had ze lachend gezegd.

Op de vraag waar mama was, moest hij het antwoord schuldig blijven. Hij verwachtte haar elk moment thuis.

'Waar blijft mama?' zei Roan, zodra ze aan tafel zaten, de schaal dampend in het midden stond en Aisha er nog steeds niet was.

De man Luca zei dat later thuiskomen niets hoefde te betekenen, de rechercheur in hem raakte enigszins in paniek. Het was niets voor Aisha om te laat te komen en al zeker niet als ze wist dat Roan en Amber kwamen. Niemand kreeg haar dan zo gek langer te blijven, hoe geweldig ze haar baan ook vond. Een blik op de klok leerde hem dat het halfzeven was en dat ze al een uur thuis had horen te zijn.

Terugdenkend aan die dag stond hij op en keek naar de gangdeur. Een spierwitte, gesloten gangdeur, een die hij samen met Aisha had gekocht. Zij viel voor de fraaie deuromlijsting, hij betaalde met liefde driehonderd euro, ook al vond hij dat best pittig voor een binnen-

deur. Luca, normaal gesproken altijd de rust zelve, trok zijn arm naar achteren, ramde zijn vuist naar voren en staarde naar het gat in de deur. Geluk was niet kogelvrij.

Ze waren inmiddels vier jaar verder. Aisha was nog steeds niet thuis.

2

Een uur later haalde de deurbel Luca uit zijn gedachten. Hij trok zijn blik los van de spin die in een hoek van het plafond een flink web had gesponnen en er een buurman bij had gekregen. Langzaam stond hij op, allang niet meer in de verwachting dat als hij de voordeur opende, hij Aisha zou zien staan. Wanneer had hij de hoop verloren? Al een jaar geleden, nog langer of misschien pas sinds een maand? Hij wilde niet zo denken, maar wie verwacht wordt teleurgesteld. Die zekerheid had hij inmiddels wel. De woorden van zijn collega Sanne Philips schoten door hem heen: *Nooit de moed verliezen, Luca, denk erom.*

Gelul.

Hij opende de deur. ‘Waarom gebruik je je sleutel niet?’ vroeg hij aan Roan, die samen met zijn vriendin Isa was gekomen. Het was een bijzonder mooi stel, hij met een blond trendy kapsel, opgeschoren aan de zijkanten, zij met zwart zijdezacht lang haar, de laatste tien centimeter knalblauw geverfd. Gek genoeg vond Luca het goed passen bij haar olijkleurige huid en lichtgroene ogen en hij vroeg zich een moment af wat Aisha van haar zou vinden.

De ogen van Roan ontweek hij het liefst; het waren die van zijn moeder.

Roan klonk geïrriteerd toen hij zei: ‘De sleutel ligt thuis, ik heb hem niet meer standaard aan mijn sleutelbos zitten.’

Luca zweeg. De jongen was inmiddels twintig en kwam sinds de verdwijning van zijn moeder niet meer wekelijks langs. Luca nam hem dat niet kwalijk, het vertrouwen dat Roan en Amber in hem hadden was groot geweest, tot bleek dat de Grote Rechercheur hun moeder niet kon vinden. Het was wachten op de dag dat hij voor hen een herinnering werd.

Isa stapte naar voren en gaf Luca een kus op zijn wang. ‘Je ziet er niet uit, sorry dat ik het zeg. Eet je wel?’

Luca knikte vaag. ‘Kom binnen.’ Hij stapte opzij om hen door te laten.

‘Ik durf niet meer te vragen of je nieuws hebt,’ zei Roan. Hij was op de bank gaan zitten nadat hij met veel omhaal een vest, sokken en

kranten opzij had gelegd, Isa zat stijfjes en ongemakkelijk naast hem, haar onderlip naar binnen gezogen, haar blik op de gangdeur gericht.

Luca kreeg het vermoeden dat het stel woorden had gehad over de reden van hun komst.

‘Er komen vet veel reacties binnen op de Facebookpagina die Amber en ik hebben gemaakt. Ik heb je prints gestuurd en omdat ik geen enkele reactie van je ontvang, hoop ik die nu van je te krijgen.’

Natuurlijk was hij niet gekomen om ouderwets gezellig te kletsen, Luca keek daar niet van op. Roan ging er met gestrekt been in. Wel stemde dit hem triest. Wat hij vervolgens moest antwoorden, stemde hem nog treuriger. ‘Het spijt me, jongen, geen enkele tip leidde ergens toe. Sommige over vrouwen die op je moeder lijken, andere sloegen nergens op. Ik heb je al gezegd dat ik de pagina een geweldige idee vind, maar dat je er rekening mee moet houden dat veel tips onzin zijn.’

‘En daarom skip je me?’ Roan hield zijn hoofd schuin. ‘Ik ben twintig, geen klein kind dat je kunt negeren.’

‘Het spijt me, ik had je gewoon antwoord moeten geven, maar weet je, ik ...’

‘Ik denk dat Luca niet wist hoe hij je moest zeggen dat het weer een teleurstelling is, Roan,’ zei Isa onverwacht en sloeg daarmee de spijker op zijn kop. ‘Het is niet tof om telkens weer de bringer van slecht nieuws te zijn.’

Luca knikte en schonk haar een glimlach. Daarna hief hij zijn handen in overgave. ‘Het ligt inderdaad wat genuanceerder. Ik begrijp dat ik jullie vreselijk teleurstel. Ik heb, samen met het team en voornamelijk Sanne, zo veel mensen weten te vinden die vermist waren. Natuurlijk hadden jullie alle vertrouwen dat het met Aisha niet anders zou gaan; wij zoeken en vinden haar. Punt. Ik hou van je moeder, Roan, en ik wil niets liever dan haar thuis brengen. We hebben er alles aan gedaan, geloof me, maar er bestaat geen boeket van aanwijzingen.’

Hij knikte, zij het met een stuurse blik. ‘En wat moet ik onder *alles* verstaan?’

‘Alles wat in ons vermogen ligt en meer, maar de spoeling wordt erg dun. Sanne en ik zijn naar België, Duitsland en Engeland geweest, omdat iemand er zeker van was haar daar te hebben gezien. De ene keer met een man, de andere keer met een vrouw, dan weer alleen en bezig met het doen van boodschappen. Elke tip gingen we na. Al

jaren zetten mijn collega's en het Landelijk Bureau Vermiste Personen zich in en onderhouden we goed contact met andere collega's zowel in Nederland als in het buitenland. Geen steen bleef liggen, Roan, heb je er enig idee van hoe frustrerend het is dat ik haar maar niet kan vinden? Dat er geen enkel spoor is? Dat ik dagelijks bid voor die ene tip, die gouden tip die ons naar haar brengt?'

Roan was opgestaan. Hij was een meter negentig en hij had zich in zijn volle lengte opgericht. Wanneer was hij zo groot geworden? 'Zelfs die paragnost kan haar niet vinden. Hij leek me tof, maar ik vraag me nu af of hij niet vet fake is.'

'Will de Jager is geen tovenaar, Roan.' Dat hij zelf weleens zo had gedacht, hield hij voor zich. Will was een vriend, een heel goede vriend die er zelf onder gebukt ging dat hij Aisha niet kon *voelen*. Eén keer had hij zich uitgesproken en daar was het bij gebleven. Luca kon niets met die informatie.

Water, ik zie water als ik aan Aisha denk.

Bedoel je dat ze is verdronken?

Nee, dat niet. Ik zie dat ze in een bootje zit.

'En Sanne dan?' zei Roan. 'Die bijt zich overal in vast, zelfs zij komt nergens! Jij ook niet, want je zit als een ouwe lul thuis uit het raam te staren met een fles bier in je hand en slaat de mooie deur van mijn moeder naar de klote. Je doet niets meer omdat je niets kunt, je bent niet langer een rechercheur, je bent zwak, man!' Woest veegde hij opkomende tranen weg.

Luca slikte, wilde heel veel zeggen, maar kon geen woorden vinden. Zijn tong zat tegen zijn gehemelte geplakt. Hij ontweek Roans ogen, het voelde alsof niet alleen Roan, maar ook Aisha hem razend bekeek.

Isa legde een hand op Roans arm. 'Wat hadden we nou afgesproken?' zei ze fluisterend. 'Aardig blijven.'

Roans energie leek weg te sijpelen en hij plofte als een zak aardappelen terug op de bank. Het was net alsof hij niet wist wat hij met zijn handen moest doen. Hij liet ze langs zijn lichaam plat op de bank vallen en wekte zo de indruk dat hij elk moment omhoog kon springen.

'We lijden er allemaal onder, jongen, al besef ik dat het voor jou en Amber het ergst is. Niemand geeft op en jij moet dat al zeker niet doen. Nee, we hebben geen idee waar ze kan zijn en met wie, maar we geven niet op.'

Roan staaarde met een intense blik naar hem. ‘Jij hebt opgegeven, wanneer ben je voor het laatst rechercheur Borra genoemd en sinds welke dag kwam deze zwakke afspiegeling ervoor in de plaats? Nou? Mensen verdwijnen. Dat is gewoon kak. Het gebeurt zo ontzettend vaak. Ze verdwijnen alsof ze nooit hebben bestaan, poef, opgelost in het niets. Ze is al kapot lang weg. Ik denk dat mijn moeder dood is. Dat is ze al vanaf de dag dat ze bij haar werk vertrok. Iemand sleurde haar mee, heeft van alles met haar gedaan en zodra de lol eraf was werd ze vermoord en gedumpt. Ze was een mooie vrouw die één moment niet oplettend genoeg is geweest.’

‘Je moeder is een mooie vrouw en ik weiger te geloven dat ze niet meer leeft.’

‘Omdat Will dat zegt? Omdat hij haar niet als fucking *geest* ziet? Laat me niet lachen, Luca.’

‘Nee, niet om Will. Als ik aan zulke duistere gedachten toegeef, kan ik zelf wel stoppen met leven. Ik wil er niet aan en ik geloof het ook niet.’

‘Je bént gestopt met leven, eikel!’

‘Roan, kom zeg, doe alsjeblieft even normaal,’ zei Isa. ‘Met respect, oké?’

‘Respect moet je verdienen, Isa.’

Ze zwaaide met haar hand. ‘Joe joe.’

Luca keek haar vragend aan. ‘*Joe joe?*’

‘Wat jij wil, zoek het uit,’ antwoordde ze.

Luca kon hun taal niet bijhouden. Zijn moeder zei vroeger precies hetzelfde om aan te geven dat ze eraan kwam als de voordeurbel ging en ze door de gang holde.

Ik denk dat mijn moeder dood is. Luca zou nooit toegeven dat hij dit, net als Roan, had gedacht en die gedachten uitgesproken had waar Sanne bij was. Ze was boos geworden en had hem van alles voor de voeten gegooid. *Als ik daaraan had toegegeven, had ik mijn moeder nooit meer teruggezien.* Denkend aan haar moeder Emma, vierentwintig jaar lang vermist en toch teruggevonden, schaamde hij zich kapot en had zich herpakt. Voor even. Er was altijd hoop. Toch? Dit wilde hij graag op de jongelui overbrengen, maar daar faalde hij jammerlijk in.

Waarschijnlijk omdat hij het diep vanbinnen zelf niet geloofde.

3

Vrijdag 26 november 2021

Sanne Philips – Hoorn

Sanne reed vanuit Alkmaar terug naar Hoorn. De districtsrecherche Noord-Holland Noord werd voorheen verdeeld over de bureaus in Den Helder, Alkmaar en Hoorn, maar was in 2018 vanuit Alkmaar gaan werken. Dat had veel onrust onder het personeel gegeven. De binding met het gebied in Hoorn was tenslotte goed, er was veel informatie en er waren legio directe lijntjes, niemand zag deze verandering zitten. Ze werkten onderling in grotere onderzoeken wel vaker samen met de drie groepen. De beslissing was het gevolg van reorganisatie en de plannen voor de Nationale Politie. Daarin stond dat de districtsrecherche centraal moest worden aangestuurd. Voor Sanne hield dat in dat ze naar Alkmaar moest, maar voor onderzoeken in West-Friesland vanuit Hoorn werkte. Ze was gevraagd contactrechercheur van Hoorn te worden, waarop ze ja had gezegd en ze hield wekelijks een briefing. Op maandagen was er een grote bijeenkomst en op de andere dagen werden die in kleinere groepen gehouden. Alles went, vond ze, zelfs dat ze meer moest reizen dan ze gewend was. Ze woonde sinds haar breuk met Will de Jager in 2017 alweer jaren samen met haar moeder Emma, gewoon in haar eigen vertrouwde appartement boven winkelcentrum de Huesmolen.

Ze parkeerde haar auto, blij dat ze thuis was. Prompt ging haar mobiel: het was Patrick Jongbloed, een van Sannes collega's met wie ze al jaren fijn samenwerkte.

'Sanne, Franka zou drie uur geleden thuiskomen en ze is er nog steeds niet. Haar mobiel staat uit, locatievoorzieningen zichtbaar ook. Heb jij haar vandaag gesproken?'

'Nee, maar ze loopt niet in zeven sloten tegelijk.' Het was uiterst verontrustend, want Franka Catini was altijd zeer punctueel. Ze kon horen dat Patrick, normaal gesproken geen stresskip, dat nu toch zeker wel was. Sanne wilde het niet erger maken. Van ervaring leert men, maar er worden ook rake klappen uitgedeeld waardoor je anders in het leven gaat staan. Zij wist dat, Patrick ook.

‘Het is wel zo dat ze een afspraak had met een oud-klasgenoot in Almere. Daar heb ik geen naam en nummer van.’

Sanne liep over de galerij en haalde de huissleutel tevoorschijn. ‘Ja, dat zei ze gisteren, al heb ik ook geen naam voor je, die vertelde ze niet. Het zal vast gezellig zijn en wellicht is ze later vertrokken dan de bedoeling was.’

‘Maar dan zou ze me bellen.’

‘Wanneer sprak je haar voor het laatst?’

‘Gisteravond, thuis. Vanmorgen een appje dat ze rond negen uur met mijn auto zou vertrekken. Ik was aan het werk en wenste haar veel plezier. Verdomme, ik dacht er nog over om naar het adres te vragen en heb dat niet gedaan omdat ik niet zo’n zeikvriend wil zijn, ondanks alle stress om Aisha, snap je wat ik bedoel? Daarin faal ik flink.’

Sanne opende de voordeur en stapte het halletje binnen. ‘Ik begrijp je. Luister, Patrick, lege mobiel, geen oplaadsnoer of niet de juiste in de auto, en file. Wedden? Dat is eerder gebeurd.’ Sanne was er meteen iets geruster op. ‘Wacht nog even een halfuurtje, blijf proberen haar te bellen en houd me op de hoogte.’

‘Zijne hoogheid heeft weer een schoon hok,’ zei Emma, zodra Sanne kenbaar had gemaakt dat ze thuis was met de luide uitroep: *Joehoe!* Emma kwam uit een bukkende houding overeind, met een hand op haar onderrug, de andere omsloot een vuilniszak. Ze kreunde en rechte toen haar bovenlichaam.

Emma zag er goed uit. Sinds ze ooit een jumpsuit had geprobeerd, liep ze het liefst nergens anders meer in en ze had ze in alle kleuren. Ze hield haar kapsel op schouderlengte en had het middelbruin laten verven. Make-up droeg ze niet meer, wel verzorgde ze haar huid altijd heel goed met diverse crèmes. Het enige kleurtje wat ze dagelijks gebruikte was een roze lippenbalsem en bij vlagen nagellak.

Ze gaf haar moeder een kus. Nadat ze de vuilniszak had overgenomen en even tijdelijk op het balkon had gezet, pakte ze Mister Malibu op van de grond, waar hij aan een wortel zat te knagen. Haar maatje werd oud, stokoud en elke dag was ze bang hem dood in zijn hok te vinden, ook al keurde de dierenarts hem telkens als bejaard maar blakend gezond. Mister Malibu was een groot angorakonijn dat ze ooit als kleintje tijdens een drugsinval in een woning had meegenomen.

Niet alleen Sanne, ook Emma hield veel van het dier. Soms verdacht Sanne het konijn ervan de grootste reddingsboei voor Emma te zijn sinds ze weer een vrije vrouw was.

‘Ik heb een mailtje ontvangen van Mira,’ zei Emma.

‘Hoe is het met haar en de kinderen?’ Sanne zette Mister Malibu voorzichtig op de grond bij de wortel. Mira Speld was nog maar zestien toen ze in 1995 door Joris Kracht werd ontvoerd. Hij nam haar mee naar zijn boerderij in Oostwoud, waar Sannes moeder Emma al jaren gevangen werd gehouden en waar ze tijdens haar gevangenschap kinderen kreeg. Mira werd meegenomen voor Ivar, die in die tijd zelf nog maar dertien was en bovendien een zoon van Emma, verwekt tijdens een verkrachting gedurende haar gevangenschap. Zonder dat ze er iets in te zeggen had, kreeg Mira twee zoons en twee dochters van Ivar. Emma kon niet goed over deze zoon praten, met opvoeders zoals de familie Kracht had hij nooit kunnen uitgroeien tot een liefdevolle, betrouwbare of evenwichtige man. Sanne dacht niet graag aan haar broer. Hij voelde niet als zodanig. Sanne zou nooit vergeten hoe hij haar had gebrandmerkt terwijl ze met haar armen aan een touw bungelde. Ze had niet geweten dat hij haar broer was. Met enige regelmaat hoorde ze zijn stem nog, voornamelijk als ze ’s nachts wakker lag. Ze had hem gevraagd waarom hij haar had ontvoerd, ze kenden elkaar niet. *Kijk, dat is nu juist het hele probleem. We hadden elkaar wel moeten kennen en daarom ben je hier, Sanne, het is niet anders. Je hebt straf en daarvan moet je je ouders de schuld geven.*

Ivar was degene die werd gestraft, hij was omgekomen tijdens een brand. De opa van Mira’s kinderen was Sannes biologische vader Pim. Die zat gelukkig al jaren achter slot en grendel en aan hem dacht ze feitelijk nooit. Ze kon hem uit haar systeem bannen, iets wat met Joris en Ivar moeilijker ging.

‘Met Mira gaat het goed,’ zei Emma en onderbrak daarmee Sannes gedachten. ‘Ook zij heeft veel baat gehad bij de EMDR-therapie. Ze is natuurlijk opgelucht dat Ivar niet meer leeft en het feit dat Joris Kracht zwaarbewaakt in Vught zit, geeft haar een veilig gevoel. De kinderen overleven, hebben ieder hun eigen problemen en er zijn weer andere zaken waarover ze zich zorgen maakt.’

‘Is ze na haar bevrijding toch te snel bij haar ouders vertrokken en heeft ze meer hulp nodig?’

‘Nee, dat niet. Mira wil het allemaal goed doen, ze is een zorgzame moeder, maar het valt allemaal niet mee. Ze krijgt oude vriendinnen over de vloer die echter een totaal ander leven leiden. Ze hebben geen trauma zoals Mira. Die meiden zijn van zestien naar zeventien en ouder gegaan, zaten op school, gingen uit, werden verliefd, studeerden af en vonden een leuke baan. Het contrast is erg groot.’

‘Waar maakt ze zich dan zorgen om?’

‘De kinderen zijn naar Oostwoud gegaan om te kijken naar de plek waar hun vader en zichzelf zijn geboren.’

‘Oei, ik kan me voorstellen dat Mira dat niet zo leuk vindt.’

‘Nee, natuurlijk niet, want ze zijn alleen op het voorterrein geweest en werden weggejaagd. Omdat ze niet binnen in de boerderij mochten komen, kwamen ze met veel vragen waarop zij geen antwoord wilde geven en ze de grootste ruzie met dochters Yentl en Miranda kreeg. De jongens deden iets minder moeilijk.’

De boerderij *from hell*. De opstallen waren in 2019 uiteindelijk door een projectontwikkelaar opgekocht en zouden tegen de vlakte gaan, iets wat nog steeds niet was gebeurd.

Sanne opende WhatsApp en stuurde een bericht naar Franka. Eén streepje, haar vriendin had geen bereik. Ook was niet te zien wanneer ze voor het laatst online was geweest. Ze haalde diep adem en keek op naar Emma. ‘Is er nog iets anders, mam?’

‘Hoezo?’

‘Noem het een onderbuikgevoel. Je oogt wat nerveus.’

Emma zuchtte gelaten. ‘Ik heb het gevoel bekeken te worden. Dat er bijvoorbeeld iemand voor het raam staat en als ik kijk zie ik geen sterveling. Soms wordt er op de deur geklopt en als ik die open staat er niemand.’

‘Er lopen mensen over de galerij, maar mam, je zal je nooit honderd procent op je gemak voelen, al gun ik je dat zo.’

‘Ja, ik weet het, ik haal me weer eens dingen in mijn hoofd.’

‘Ik zeg niet dat je je onzin in je hoofd haalt. Ik neem je gevoel serieus. Wil je dat ik een paar dagen vrij neem?’

‘Welnee,’ zei Emma, al spraken haar ogen haar woorden tegen. ‘Ik wilde even ja zeggen, maar dat is niet nodig. Ik heb de camerabeelden bekeken en zag niets bijzonders. Gewoon mensen, jeugd, burens. Ik ben blij dat je die camera hebt opgehangen, dat geeft een veilig gevoel.’

Op de herdershond na dan, die is van een buurman verderop en ik heb het niet op dat ras. Daar kunnen die beesten niets aan doen.'

Sanne wist dat ze het over de honden in Oostwoud had. Die be- waakten de boel, vielen soms aan, waren volledig door Joris Kracht afgericht. Een tijd geleden had Emma een paar zinnen gemompeld en was niet in staat geweest uitleg te geven over wat ze bedoelde. Sanne had het echter wel begrepen. Emma moest destijds dagelijks de hon- denpoep van het terrein opruimen en was een drol vergeten. Daarop was ze gedwongen de uitwerpselen op te eten. Sanne kreeg de neiging om haar huisraad te slopen als ze daaraan dacht, haar hart liep over van woede en medelijden. Natuurlijk associeerde Emma elke her- dershond met die dag.

'Ik bel je als er iets is, zullen we dat afspreken?' zei Emma.

Sanne knikte. Ze hadden overdag vaak contact. 'Die krijgt trou- wens een prominente plek als hij klaar is,' zei ze en ze wees naar de eettafel. Emma hield vroeger, voordat ze verdween, van kleien. Na haar langdurige gevangenschap had ze dat weer opgepakt. Het werkte ontspannend. Op dit moment werkte ze aan het evenbeeld van Mister Malibu dat op een houten blad stond, haar moeder zou hem schilde- ren en dan was hij klaar.

Emma glimlachte. 'Ik ben wel tevreden.'

'Je mag meer zijn dan dat. Hij wordt echt prachtig, zoals je hem zittend hebt geboetseerd.' Stiekem was ze opgelucht dat ze geen vrij hoefde te nemen. Na de verdwijning van Aisha Vermeulen in 2017 had ze meer dagen opgenomen dan wenselijk was. Soms kreeg een tip geen opvolging, maar wilden zij en Luca er toch achteraan en de- den dat in hun eigen tijd. Luca was toen nog vol vertrouwen geweest dat hij zijn vriendin zou vinden, ze reden naar België en Duitsland, vlogen naar Engeland, maar de moed was hem in de schoenen gezakt nadat bleek dat alle tips waardeloos waren. Ze zag het gebeuren, zag het in zijn ogen, de vlam en zelfs de waakvlam doofden. Luca zat nu al een jaar thuis, opgebrand, leek in niets meer op de man die ze had gekend en het deed Sanne pijn omdat ze niet wist hoe ze hem kon bereiken en helpen.

Toch besloot ze na het eten naar hem toe te gaan om het wéér te proberen.

4

De vierde man

2021

Vader leerde hem dat vrouwen op de wereld zijn gezet om mannen te behagen. Iets waar hij het volkomen mee eens was. Ja, die pa.

Ik heb het van de beste geleerd, kijk en luister goed, jongen. Daarop had pa zijn aandacht verlegd naar de vrouw die voor hen stond. Destijds was hij acht en had hij lang niet geweten wie zij werkelijk was. Pa zei tegen haar: *Kleed je uit.* Ze sloeg haar ogen neer, maar voldeed aan de eis. Pa had hem lang naar haar lichaam laten kijken. Mager, kleine tieten, rare strepen op haar buik, niets wat hij niet eerder had gezien. Pa draaide haar om. Twee witte billen, maar wel het enige wat hem een prikkelend gevoel in zijn kruis gaf. Pa had blijkbaar iets in zijn gezicht gezien, want hij zei: *Jij bent dus een billenman.* Hij liet haar bukken. *Deze mag je niet pakken, maar het is leerzaam om te kijken wat je ermee kan doen. Ik heb je al laten zien waar je hem in kunt steken, maar er is nog een gat. Hé, trek die billen eens uit elkaar. Ja, goed zo. Zie je, zoon? Goed onthouden.* Waarop hij haar een zet gaf en lachend zei: *We willen karbonade met veel jus en aardappels. Vort.*

Hij miste zijn leermeester. Ze hadden grote plannen gehad, zijn vader had zelfs nog grotere voor hem. Pa had veel beloftes gedaan, hem zaken voorgespiegeld waarop hij zich ontzettend verheugde. Het had allemaal waarheid kunnen worden als dat ene klotewijf zich er niet mee had bemoeid. Door haar was zijn leven een puinhoop geworden en dat vergat hij niet.

Een week later zat hij ineengedoken achter een berging en werd hij zich ervan bewust dat dingen altijd anders gaan dan gepland. Zou pa zijn eigen lot hebben voorzien? Vast niet. Het was donker, de lichten in het huis waren uit. Hij kon haar niet zien.

Zonder zijn blik af te wenden, stak hij een sigaret op. Alsof iemand zijn gedachten had gelezen, ging er ineens een lamp aan. Hij blies

rook uit door zijn neus. Om meer te kunnen bekijken zou hij dichterbij moeten komen, maar wat daarna?

Plannen, jongen. Nooit onbezonnen iets uitvoeren, had pa altijd gezegd. Je moet weten wat je doet, begrijpen waarmee je bezig bent. Zijn zenuwen teisterden hem, hij kon maar met moeite zijn evenwicht bewaren. In gedachten hoorde hij zijn vader hard lachen. Er was nog geen vaststaand plan, hij zat juist te wachten op een briljante inval.

Herinneringen bleven altijd. Die kon niemand hem afnemen. Hij was zich er wel van bewust in het verleden te leven, maar wat had hij genoten, wat was het leuk geweest en wat miste hij die tijd. Hij nam nog een paar trekjes en schoot de peuk met duim en middelvinger de straat op.

De eerste keer dat zijn vader hem zijn werk liet zien, was hij direct onder de indruk. Angst had hij niet gevoeld, alleen een stellige zekerheid dat hij goed moest opletten om waardering te krijgen voor het feit dat hij werd ingelijfd. Als pa die grijns op zijn gezicht had en zijn ogen glinsterden, wist hij, hoe jong hij destijds ook was, dat er geen stomme vragen mochten worden gesteld. Kijken, bek houden en opletten. Hij voelde zich trots te worden toegelaten in het bedrijf. Eindelijk zou hij alle geheimen kennen, meedoen en volwassen worden.

Dat was nu allemaal voorbij. Hier zat hij dan, verschanst achter een berging, grote plannen in zijn hoofd, wetend dat de tijd voor wraak nog moest aanbreken. Mes of kogel? Een mes gaf troep en een kogel gaf herrie, zolang hij geen demper had. Misschien beide niet, hij vond het niet origineel.

Langzaam stond hij op. Hij gaf zijn bloed een moment om door zijn aderen te stromen. Zijn kuiten waren verkrampd door het lang op zijn hurken zitten. Hij was de tijd een beetje kwijt en hoewel hij wist dat de oplossing dichtbij was, zag hij die nog niet.

Hij blies zijn adem uit, verlangend naar het verlossende antwoord.

Begin oktober had hij het verdomd koud en rilde. Een stom wijf had hem aangestoken en hem de griep bezorgd. Hij was haar in de stad tegengekomen en ze had in zijn gezicht geniest. Ze begon een heel lulverhaal waarin hij geen trek had, een monoloog over wederzijdse vrienden en blabla. Hij vroeg zich af hoe ze er naakt zou uitzien, tot ze ineens iets zei wat hem heel boos maakte. Ze zag haar vergissing in, maar maakte het nog erger door haar stomme geklets.

